

א) רש"ל מ"ו ו' ח"א
ד"ע למחוק וכו' ח"א
לעיל ד"ה לפ"ק (ג) רש"ל
מ"ו (א) שבעות מ"ו;
ד) ב"ב מ"ו (ה) [שמות כג];
ו) ג"ר רש"ל לרב סה"ל
דלעיל;

גליון הש"ס

גם' עשו תקנת גזול
במסור. עין לעיל דף ק
ע"ה מוס' ד"ה חמור.
ולקמן ע"ב מוס' ד"ה ולא
שטרות:

מוסף רש"י

חלור ודין. מי שגלו
אזניו או עשו לו יסורין עד
שמכר וקבל הדמים ואמר
רובא אמי זביניה זביני.
ולא יוכל לחזור בו (רשב"ס
ב"ב מ"ו).

ד"ה משלם מה שכתובו. רבא מתוך לה לטעמיה ככלים שדרכן להטמין בגדים: אלא דמי גדיש. אם הצעירו בעל השדה ללא קביל עליה אלא נטירותא גדיש: חטין וחיפן בשעורים. אע"פ שנתן לו רשות לחטין אינו משלם ראיתי אלא שעורין לסייך לא נזהרתי בהן כל כך: מאי הוה לך גביה דאוקוסיה. גדיש שטרפתו או שהשלמתו לים. ולא דמי למשאל מקום לחצירו להגדיש שעורין והגדיש חטים דלמחרן לעיל אינו משלם אלא דמי שעורין דמזעיר לא מוסיף גדיש הוא אלא פושע כדמכ"ב (א) כי תאל אש מעשמה מפי המורה: פשעה זו. לא שמרתו דרך השומרים ואזל: [בדרבנא] מהניסו לה. משמיה דרבא אמריתו לה: שעורין וחיפן בחטין. ונתן לו רשות להגדיש שעורין ולא חטין: פשעים מילתא לר' יהודה. אליבא דר' יהודה דמנתי: עשו תקנת גזול באשו. כי היכי דתקנו רבנן לנגזל לישבע כמה גזלו ויטול דתנן במסכת שבעות (דף מד:) אלו נשבעין ויטולין השכיר והנגזל כך תקנו באשו שישבע מה הטמין ויטול: אליבא דמ"ד לא דיינינן דינא דגרמי. כפרק הגזול ומאכל (לקמן דף קק:) כנספתא. ארגו שמתינן זו כספיה: אמיד. עשיר שאומדין אותו לכלי כסף:

במה דברים אמורים במדליק בתוך שלו והלכה בתוך שלו חברו אבל במדליק בתוך של חברו משלם כל מה שבתוכו. כלומר דגזר שדרכו כגון מוריגים וכלי צקר אצל ארנקי גדיש לא מחייבי רבנן אע"פ שקדקדו וכלל הני דלעיל שיהא משלם כל מה שבתוכו לרבנן כמו לר' יהודה הני מילי היכא דתקני ומודים או היכא דתקני דברי הכל אצל הכא כמה דנביים אמורים קתני ורבנן מילתיהו מפרישי ולא אמילתא דרבי יהודה קיימי:

שאינו משלם אלא דמי שעורים. במדליק בתוך שלו איירי דאי במדליק בתוך של חברו שעורין והגדיש חטין למה לא ישלם חטין כיון דחזי לכו ובסמוך מדמי לכו חטין לנתון דינר והזכר לנאשה ופשעה זו משמע דהיינו מדליק בתוך שלו והלכה בתוך של חברו:

לרבי יהודה דמחייב על גזלן טמון באש בו. לרבנן נמי הוה מני למימר דעשו תקנת גזירה בכל דבר ובגדיש במוריגין אלא רבותא אשמועי' דלרבי יהודה אפי' ארנקי בגדיש עשו תקנת גזול:

עשו תקנת גזול במסור או א. כמב רב אלפס כגון שיט עדים שמסרו ואיצד ממונו ואין יודעין כמה מיקו וכל מיקו דממונא לקולא ובשם רב האי גאון כתוב שישבע ויטול מהלכה שכל מיקו דממונא חולקין ואין נראה לר"י לחייב כלל משום מיקו ור"מ מפרש דהך בעיה כשהמוסר מכחיש את הנמסר דומיא דנגזל בשבעות דגזלן מכחישו אצל אם המוסר עצמו אינו יודע כמה ישבע נמסר כמה הפסיד ויטול ולר"י נראה דהך בעיה אפילו אין קאמוסר יודע דומיא דתקנת גזול באשו שאין המזעיר יודע כמה הפסיד הניק דמזעיר ליה במסור אי עשו תקנתא או לא:

ב"י מנחי אינשי מרגינתא כנספתא או א. אפילו יש עדים שהיה זו מרגינתא מבעיה ליה דשמח לא אצעי ליה לאסוקי אדעתיה להאי ולא אמרינן מאי הוה ליה גביה דאוקוסיה כיון דלא רגילי אינשי לאנוחי כלל ולא דמי לדינר והזכר דלעיל דאצעי לה לאסוקי אדעתא טפי דפעמים שאומר כן דירא שאם הייתה יודעת שהוא של זה לא הייתה שומרתו ולא דמי נמי לארנקי בגדיש דרגילין טפי דמנחי מרגינתא כנספתא ואין לפרש דלענין שבעות מבעיה ליה אי עשו תקנת גזול ויהא נחמן לומר שהיה זו מרגינתא דל"כ מה היה אומר לרב אשי לאו היינו מתני' מה ענין זה למשנתנו:

במה בין גזלן לחבסן. בלישנא דקרא אין חילוק צניייהם והכא קבעי מה בין גזלן לרבנן לחמסן דרבנן דלמיתא ב"ב זה צורך (פסהדרין דף כה) הוסיפו עליהם הגולנים והחמסנים ומפרש גזלן לא יהיב דמי וצמיתא חרש שוטה וקטן כדמוקי ליה התם דאין פסול מן התורה אלא משום דרבי שלום: חמסן יהיב דמי. וכשלא אמר רובא אני כדמפרש אצל מן התורה אינו פסול אלא היכא דלא יהיב דמי אצל היכא דיהיב דמי כשר אע"פ דלא אמר רובא אני אע"פ שצובר על לאו דלא תחמוד הא אמר' בפרק שנים אוחזין (ב"מ דף ה:) ושם ד"ה גזלן לא תחמוד לאנשי גזל דמי משמע להו והיה דקוף מכליתין (דף קע.) דמיימי מחמסן בני יהודה דאפילו היכא דיהיב דמי הוה כאלו נוטל נשמתו לאו דרשה גמורה היא אלא אסמכתא בעלמא דחמסן דקרא היינו גזלן דלא יהיב דמי ואי' כיון דחמסן דיהיב דמי פסול מדרבנן א"כ כי אמר' ב"ב שנים אוחזין (ב"מ ד' ה:) ושם ד"ה גזלן) אלא הא דלמחר רב הונא משציעים אותו שצויה שאינה ברשותו נימא מיגו דקא פריך נימא מורה ואומר דמי קהיננא מ"מ מה מירץ נכך אם הוא מעבד הפקדון צידו ורובא ליפטר בדמים בעל כרחו של בעלים הרי הוא חמסן ופסול לשבעה מדרבנן ואכתי נימא מיגו דחשיד כו' וי"ל דמ"מ בגזלן דאורייתא שלא הוה חשוד אשבעתו ועוד דחמסן דרבנן כשר הוא ואינו פסול עד שיכרוזו עליו כדאמר ב"ב זה צורך (פסהדרין ד' ו:) ואפילו לא היה יודע שנעשה חמסן צניין זה שהוא לא ראו חכמים לפסולו נכך וגם לא להכריז אלא דוקא זה צורך וחיפן בצורע בעל כרחיהו דבעלים והמקשה דקא פריך נימא מיגו דחשיד כו' אע"פ דהא ודאי קים לן דגזלן דרבנן צעי הכרזה ואינו נפסל עד אחר הכרזה כל עיקר לא הביא דברי רב הונא אלא משום דמקשה והא קעבר בלא תחמוד א"כ הכי מקשה כיון שפטר עצמו כמה שטען נגנבו או נאכדו ואינו משלם דמים אלא לפי שאינו רוצה לישבע ואם היה פוטרו מן השבעה לא היה משלם כלום א"כ נימא מיגו כו' ומשני מורה ואומר כו' וגם אם היה פוטרו מן השבעה שמא כמו כן היה משלם דמים לפי שמעבד הפקדון צידו ולהכי לא חשיד אממונא:

פסולה

כז א מ"י מ"ד מהל' נ"מ
ה"י יא סגן עשין סט
טושי"ע ח"מ ס"י ח"מ סע"י
ד:
כז ב מ"י סט טושי"ע סט
סע"י טו:
כח ג טושי"ע ח"מ ס"י
ללא קע"י ד:
כט ה מ"י מ"ד מהל' מהל'
נ"מ ה"י יב וס"ו
מהל' חובל ומזיק הלכה ח
סגן עשין סט וס"י ט
טושי"ע ח"מ ס"י ח"מ סע"י
יג וס"י ט סע"י ז וס"י ספס
סע"י ח:
עו ז מ"י ס"ו מהל' חובל
ומזיק ה"י ז סגן עשין
ט טושי"ע ח"מ ס"י סטו
סע"י ט:
עא ז מ"י ס"ו מהל' ח"מ
סגן סט טושי"ע ח"מ
ס"י ספס ע"י ז ורב אלפס
במקומו ועוד כפ"י דף
מטו):
עב ח ט"י כ מ"י סט ס"ו
ה"י יח סגן סט
טושי"ע סט סע"י ח:
עג ל מ"י ס"ו מהל' עדות
מס"י ד וס"י מהל'
מס"י ה"י ה סגן לאון
רב טושי"ע ח"מ ס"י לז
סע"י יג וס"י רה סע"י ט:
עד מ מ"י ס"ח מהל'
גזילה הלכה ג סגן
לאון קפו טושי"ע ח"מ ס"י
סע"י טו:
עה ג מ"י ס"י מהל'
מס"י הלכה א סגן
עשין פט טושי"ע ח"מ ס"י
רה סע"י ח:
עו ס מ"י ס"ו מהל' עדות
הלכה ד סגן לאון ר"ט
טושי"ע ח"מ ס"י לז סע"י
יג: